

θ α ί ν η ς τ ή ν α λ ή θ η ε ι α σ...
—Τί ἀκούσατε, τί σὰς εἶπα; Ἐφώτισε πῶς ἀσπρά, στούς δύο ἐντρόμους κατασκόπους του. Νά, μόλις τή στιγμή αὐτή ἦταν ἐδῶ ὁ κ. Σαμπριάκ, κι' ἔμαθα τὴν ἀνανδρία σας ἀπ' τὸν ἴδιον!

—Ναί, τὸν συναντήσαμε κάτω σπῆν αὐλή! ἠθρήνησε ὁ Κορινιάν.
—Ἄν ἤξερα ὅμως, ἐκλαμπρότατε, ὅτι με σοκοφανοῦσε με τέτοιον τρόπο, δὲν θὰ τοῦδινα τὴν εὐλογία μου, τὴν ὥρα που περνοῦσε πλάι μου!

—Κι' ἐγὼ δὲν θὰ τοῦ ἔβγαζα ὡς κάτω, τὸ καπέλλο μου! κλαψιάρισε κι' ὁ Ρασκάς. Μά εἶνε ἀνήκουστο αὐτό, ἐκλαμπρότατε!...
—Ἔλεος, ἀφήστε τώρα τίς κλάμες... Ὅτι κι' ἂν ἔγινε, ὁ Σαμπριάκ πρέπει νὰ φτεῖν, γιὰ αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς σας! Διέκοψε μὲ προσηγοριὸ ὄφρος ἐπιεικέας ὁ Ρισελιέ. Πέστε μου λοιπὸν καλύτερα, μὲ ποῖο τρόπο σχεδιάζετε νὰ συλλάβετε αὐτὸν τὸν δαιμονισμένον Τραγκαθέλ!

Ὁ Κορινιάν κι' ὁ Ρασκάς ἀλλάξαν ἕνα γοργὸ ἑλέμμα κι' ἐνενοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: Σεισνοήθησαν, ἔγιναν καὶ πάλι νόμοχοι...
—Πανιερώτατε! ἄρχισε πρῶτος, ὁ Κορινιάν. Ἄς εὐαρεστηθῆ ἡ ἐκλαμπρότης σας νὰ ρωτήσῃ τὸν Ρασκά, κι' αὐτὸς θὰ σὰς βεβαιώσει τὰ ἔζη: Ὅτι περάσαμε κι' οἱ δύο μὰς μιά τρομερὴ νύχτα καὶ κινδυνέψαμε δέκα φορές τὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ παραπονεύομε καὶ νὰ κατασκοπεύομε τὸν Τραγκαθέλ!

—Τὸν εἶδατε, λοιπὸν; οἰκέμοι ὁ Ρισελιέ, σκιρτώντας ζωηρά.
—Καὶ θέβαινα τὸν εἶδατε! πετάχθηκε κι' εἶπε ὁ Ρασκάς, προσβαίνοντας τὸν Κορινιάν.
Ἀπὸ ἐνστικτο πειὰ, ἀλλήλουκαυτάχτηκαν πάλι οἱ δύο κατασκόποι. Κι' ὁ πονηρὸς καποκύνιος, νοιώθοντας ὅτι ὁ Ρασκάς εἶχε ἐτοιμάσει κιόλας τὸ παραθύρι του σὲ μισαλὸ του, εἶπε μὲ γενναϊότητα θῆθεν συγκατάθεσι:

—Ἔλα, Ρασκάς... Δὲν περάει. Διηγηθῆτε ἐσεῖς τὰ καθέκα-στα, σπῆν ἐκλαμπρότητά του... Ὡς πρὸς τὴ βράσι, εἶμαι θέβαινα ὁ πρῶτος... Ἀλλὰ ὡς πρὸς τὰς ἀφηγήσεις, ἐσεῖς εἶστε εὐλογητότεροι!... Ἄν πάλι, σκοντάβω, κάπου ἢ μνήμη σας, τότε...
—Ἡ μνήμη μου εἶνε δυνατὴ, ὅπως εἶνε τὸ μπράσο μου καὶ τὸ σπαθί μου! διέκοψε ὁ Ρασκάς, μὲ πείσμα.

Καὶ στρέφοντας ὕστερα στὸν καρδιναλίον, ὁ ὁποῖος χαμογελοῦσε κορυφὰ τίς ἀντιζηλιές αὐτῶν τῶν δύο ἀφαισιωμένων τὸν ἀλιτηριῶν, ἄρχισε ὡς ἐξῆς τὴ διήγησί του:

—Λοιπὸν, ἐκλαμπρότατε, τοὺς ἀθεῶτους τοῦ κυρίου ντὲ Σαμπριάκ, τοὺς ἔτρεψε εἰς φυγὴν ὁ Τραγκαθέλ, ὁ Μονταρτιλὸ κι' ἕνας τρίτος... τοῦ ὁποῖου δὲν ἔμαθα τὸ ὄνομα...
—...τοῦ ὁποῖου δὲν μάθαμε τὸ ὄνομα! διώρθησε θιαστικά ὁ καποκύνιος, κερτυνοβολώντας τὸν Ρασκάς μὲ θλιεμένη διασρεσκείας.

—Ναί, τοῦ ὁποῖου δὲν μάθαμε τὸ ὄνομα! ἐπανελάθε συγγιμισμένος ὁ Ρασκάς.
—Δὲν περάζει... Τὸν ξέρω ἐγὼ ποῖός εἶνε! διέκοψε κι' ὁ καρδιναλῖος, τώρα ἔξακολούθησε πρὸ κάτω, Ρασκάς!
—Ἐκλαμπρότατε, πραγματικῶς τίποτα δὲν σὰς διασεύγει ἐσὰς! Ἐσάπτε ὁ Ρασκάς, μὲ εἰλικρινὴ θαυμασὸ Λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ τρεῖς δαιμονισμένον ἀγανίστηκαν μὲ ἀληθινὴ μαγία, μὲ θάρρος ἀπερίγραπτον... Ἄρκεται δικαί μας ἔπεισαν γάμο... Κι' ἐγὼ ὁ ὁδός, ἔφαγα μὰς σπαθιά τὸ μπράσο...
—Ὡ, ὦ! διέκοψε εἰρηνικά ὁ Κορινιάν.

—Νά τὴν! περιωρίστηκε νὰ πῆ ἀπλῶ, ὁ Ρασκάς.
Κι' ἀνασηκωνόμενος ἀμέσως τὸ μανίκι τοῦ ἀριστεροῦ χερσιοῦ του, ἔδειξε μὲ μικρὴ πλῆγη, ἡ ὁποία ἦταν ἀκόμη ἀιματομένη!

Ὁ Κορινιάν θουθάθηκε ἀπὸ κατάπληξι. ἴσως κι' ἀπὸ θαυμασμό... Ἡ ἐπίδειξις αὐτῆς τῆς πληγῆς, ἦταν κάτι τὸ ἐριστοურγηματικό... Ἀλλὰ ποῦ, πῶς, κι' ἀπὸ ποῖον ἔφαγε τὴ σπαθιά ἐκείνη ὁ Ρασκάς, αὐτὸ ἦταν πειὰ μυστήριο!
—Ρασκάς, πάρε, φίλε μου, αὐτὸ τὸ ἀποτελεσματικὸ γιατρικό, γιὰ τὴν πλῆγη σου! εἶπε ὁ καρδιναλῖος, δίνοντας του τοια γροσσὸ λουδοθίκεια. Κι' ἐξακολούθησε τὴν ἱστορίαν σου!

Ὁ Ρασκάς «σέπωσε» μὲ ἀφέλεια τὰ ἔλαματ' ἰκ ὦ ἐκείνα λουδοθίκεια καὶ κατέθεσε τὸ μανίκι του. Σίγουρος

ὕστερα, πὸς ὀτιδήποτε πειὰ κι' ἂν ἔλεγε, θὰ γινόταν πιστευτός, ἐξακολούθησε:

—Ἐπρεπε νὰ πάω νὰ πλαγιώσω, ἐκλαμπρότατε, γιὰτι ἔχω περετό... Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία δὲν πρέπει νὰ πάσῃ, ἐπειδὴ πάσῃ ὁ ὑπρέτης... Λοιπὸν, ὁ ἀγῶνας μὰς ἦταν σκληρός, αἰματηρός... Κι' ὁ Κορινιάν ἐπίσης, πρῶτος καὶ καλύτερος μαζὺ μου μὲσα σπῆν ἀγρία συμπλοκή, ἔφαγε ἀρκετὲς σφοδρὲς κεφαλῆς ἐπὶ στομάχι!

—Πραγματικῶς, πανιερώτατε! κλαψιάρισε κι' ὁ Κορινιάν, ἰκανοποιημένος μουσικά. Εἶμαι νηστικός ἀκόμη ἀπὸ γτές, γιὰτι δὲν μπορῶ νὰ γονέψω τὸ φαγητό... ἀπ' τοὺς πόνους... ποῦ...
—Καλά!... Καλά!... διέκοψε πάλι ὁ καρδιναλῖος. Πάρε κι' ἐσὺ, Κορινιάν, αὐτὸ τὸ γιατρικό... Θὰ σοῦ διευκολύνη τὴ γῶνερσι!

Ὁ Κορινιάν «σέπωσε» κι' αὐτὸς, ἀκτινοβολώντας, τὰ τοια γροσσὰ λουδοθίκεια, ποῦ τοῦδωσε ὁ κύριος του. Κι' ὁ Ρασκάς ἐξακολούθησε:

—Λοιπὸν, στὰ τελευταία ὁ Σαμπριάκ νικήθηκε ἀπ' τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀγρότους... Κι' ὅμως εἶνε ἀξίος ἀνθρώπου αὐτὸς ὁ κ. Σαμπριάκ, ἐκλαμπρότατε!... Ὅστις, ἂν ἐτρέψονταν εἰς φυγὴν οἱ ἀνδρῶποι τοῦ Σαμπριάκ, κι' αὐτὸς ὁ ὁδός ἀκόμη, εἰμὲς ὅμως κι' ἐγὼ, ὁ Κορινιάν κι' ἐγὼ, μείναμε ἀκλόνητοι σὲ τὸ καθηκόν μας! Καὶ τὶ νομίζετε ὅτι κάναμε, πανιερώτατε!... Ἀκολουθήσαμε γροσσὰ τὸν Τραγκαθέλ καὶ τοὺς δύο ἄλλους, καὶ τοὺς εἶδαμε νὰ μπαίνουν σπῆν τσέβηρα τῆς «Ἀσπρῆς Κουρούνας»!... Ἐκεῖ τοὺς ἔπαιναν κι' ἄλλοι τρεῖς ἀκόμη σὺντροφοὶ τῶν κι' ἄρχισαν λοιπὸν οἱ ἐξῆ των νὰ πίνουν καὶ νὰ κουβεντιάσουν...
Ὁ Κορινιάν εἰσῆγε γλαρὰ μῖτια, τρομαγμένος, γιὰτι δὲν ἔβρι ποῦ ἔμελλε νὰ σταματῆ ὁ ἀπερίγραπτος Ρασκάς, σπῆν κατῆφορο τῆς ψευτιάς ποῦ κυλοῦσε...
Ὁ καρδιναλῖος, μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον, ξεφώτισε διακό-

H ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

(Γλυπτικὸ ἔργο τοῦ Ἰταλοῦ Βετσιέτα)

(Ἐκολουθεῖ)